

τούτων οἱ στρατιῶται διδάσκονται καὶ νέους τρόπους καλλιιεργείας, οὓς κατόπιν εἰσάγουσιν ἐπανερχόμενοι εἰς τὰς κατοικίας των. Ν.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ κ. Β. . . , γνωστὸς ἄσωτος, ἀσθενήσας τελευταῖον, προσκαλεῖ τὸν ἱατρὸν του.

— Ἐν μόνον πρᾶγμα μ' ἀνησυχεῖ, λέγει, πρὸς τὸν ἱατρὸν, — τὰ χρῆμα μου. Ποτέ μου δὲν παρακαλῶ, ἱατρέ, καὶ ὅμως αὐτὴν τὴν νύκτα ἐζήτησα ἀπὸ τὸν Θεὸν τὴν χάριν νὰ παρατείνῃ τὰς ἡμέρας μου μέχρις οὗ ἐξοφλήσω τοὺς πιστωτάς μου.

Ὁ ἱατρὸς, ἐκπληκτὸς διὰ τὸ τοιοῦτον αἰσθημα τοῦ πελάτου του, τοῦ λέγει·

— Φίλτατέ μου Β. . . τὸ αἰσθημα αὐτὸ σέ τιμᾷ πολὺ, καὶ οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ὁ Θεὸς θὰ εἰσακούσῃ τὴν παράκλησίν σου.

— Ἄ! ἐὰν ὁ Θεὸς μοῦ ἔκαμνεν αὐτὴν τὴν χάριν, ἐξηκολούθησεν ὁ Β. . . μειδιῶν, εἶμαι βέβαιος ὅτι ποτέ δὲν θὰ ἀπέθνησκα.

*

Προχῆς χωριστὸς τις ἐκ τινος χωρίου τῆς Ἀττικῆς παρουσιάζεται εἰς τι κατάστημα τῆς ἀγορᾶς καὶ ζητεῖ ὀμματουύλια.

Ἐξακολουθεῖ νὰ δοκιμάζῃ τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ζεῦγος, ἀλλὰ κανὲν δὲν τοῦ ἔρχεται· δὲν εἰμφορεῖ νὰ διαβάσῃ.

— Μὰ, νὰ σοῦ πῶ, κομπάρε, τοῦ λέγει αἰφνης ὁ ἔμπορος, μήπως δὲ ξέρεις νὰ διαβάσῃς;

— Ἐ, μὰ σὰν ἤξερα νὰ διαβάζω, ἀποκρίνεται ἀφελῶς οὗτος, τί τάθελα τὰ γυαλιὰ;

*

Ἡ οἰκογένεια Α** ἔχει ὑπερέτριαν μόλις ἐλθοῦσαν ἐκ τῆς νήσου τῆς, ἀπλοῦνωτάτην.

Πρὸ τινων ἡμερῶν, ἐνῶ τὸ γεῦμα ἦτο ἕτοιμον, τὴν κράζει ἡ κυρία·

— Μαρίνα, γιατί δὲν ἔρχετ' ὁ ἀφέντης σου; Πές του, θὰ κρυώσῃ ἡ σούπα.

Ἡ Μαρίνα, ἡ ὁποία εἶδε τὸν κύριον νὰ τρίβῃ τοὺς ὀδόντας του μὲ βοῦρτσαι, ἀποκρίνεται·

— Κυρία, ἀκονίζει τὰ ὀδόντια του!

*

Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἡ ἀνάγκη τῆς περιουτολογίας εἶνε ἡ αἰτία τῶν ἐκμυστηρέσεων· ἀνόητος δὲ θὰ ἦτο ὁ πιστεύων ὅτι εἶνε τεκμήριον πλειοτέρας πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνης.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Μελετήσας ἐπὶ μακρὸν τὴν οὐσίαν τῆς μουσικῆς, συνιστῶ εἰς πάντας τὴν ἀπόλαυσιν τῆς τέχνης ταύτης ὡς τὴν πασῶν ἐκλεκτοτέραν. Οὐδεμία ἄλλη ἐπιδορᾷ ἐπὶ τῆς ψυχῆς πλέον ἀμέσως καὶ πλέον βαθέως, διότι καὶ οὐδεμία ἄλλη ἀποκαλύπτει πλέον ἀμέσως καὶ πλέον βαθέως τὴν πραγματικὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἀκρόασις ὠραίας τινὸς ἀρμονίας εἶνε ὡς τι λουτρόν τοῦ

πνεύματος· ἐπὶ στιγμὴν ἐξαγνίζει αὐτὸ ἀπὸ παντὸς βύπου, ἀπὸ παντὸς ὅ, τι εἶνε εὐτελεές ἢ χυδαῖον· ἐξίρει τὸν ἀνθρώπον καὶ προκαλεῖ ἐν αὐτῷ τὰς εὐγενεστέραις ἰδέαις ὧν εἶνε ἄξιος· τότε δὲ αἰσθάνεται καθαρὰ τί ἀξίζει, ἢ μάλλον τί ἠδύνατο νὰ ἀξίξῃ. (Schopenhauer).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἄ Ἐν Τύνιδι, ὡς καὶ ἐν ὄλιᾳ σχεδὸν τῇ ἄλλῃ Ἀφρικῇ, ἡ εὐσαρκία εἶνε τὸ κυριώτερον προσόν, ἵνα γυνὴ τις θεωρῆται ὠραία· καὶ διὰ τοῦτο αὐτόθι παχύνουσι τὰς γυναῖκας διὰ τὸν γάμον, ὡς ἀλλαχοῦ τὰ ζῶα ἵνα χρησιμεύσωσιν εἰς τροφήν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐὰν δὲ συμβῇ χρησευμένος τις νὰ θέλῃ νὰ συνάψῃ δεύτερον γάμον, ἢ μέλλουσα αὐτοῦ σύζυγος υποβάλλεται εἰς τὴν ἀκόλουθον δίαιταν· θέτουσιν εἰς τὰς χεῖρας, τοὺς δακτύλους καὶ τὰ σφυρὰ τῶν ποδῶν τῆς τὰ βραχιόλια καὶ δακτυλίδια τῆς πρώτης συζύγου τοῦ μνηστήρός τῆς, καὶ ἔπειτα ἀρχίζουσι νὰ τὴν τρέψωσιν ἐπιμελῶς μέχρις οὗ παχυνθῇ ἱκανῶς, ὥστε νὰ τῇ προσαρμόζωνται ἀκριβῶς τὰ εἰρημένα κοσμήματα. Τοῦτου κατορθωθέντος, παραδίδεται εἰς τὸν ἄνδρα ὁμοίᾳ πρὸς τὴν πρώτην κατὰ τὸ πάχος.

Ἄ Ἐν Γερμανίᾳ ἡ διεύθυνσις τῶν ταχυδρομείων παρέδωκεν ἐσχάτως εἰς χρῆσιν τοῦ κοινῶ γραμματόσημα τετυπωμένα διὰ χρώματος, ὅπερ ἐξαλείφεται ἅμα ὡς ἤθελε διαβραχῆ. Τὸν νεωτερισμὸν τοῦτον εἰσήγαγεν ἡ ἀρχὴ, ὅπως ἀποφύγῃ κατὰχρησιν γινομένην ὑπὸ ἀνθρώπων αἰσχροκερδῶν, οἵτινες γραμματόσημα, χρησιμοποιοῦντάς τῃς, ἔθετον ἐκ νέου εἰς κυκλοφορίαν, ἐξαλείφοντες διὰ χημικῶν μέσων τὰ ἐπ' αὐτῶν γράμματα τῆς σφραγίδος τοῦ ταχυδρομείου.

Τὸ νέον εἶδος τῶν γραμματοσήμων οὐ μόνον ματαιοῖ πᾶσαν ἀπόπειραν πρὸς ἀπάτην, ἀλλὰ καὶ καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν ἀποκόλλησιν τοῦ γραμματοσήμου διὰ τῆς διαβρέξεως αὐτοῦ· διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ χρώμα αὐτῶν ἀφαιρεῖται, τοῦτο δὲ καθιστᾷ αὐτὰ ἄχρηστα.

Ἄ Τῇ 21 μαρτίου, τῇ ἐπαύριον ἀφ' ἧς ἠθέλησεν ὁ Βῆκονσφρῆλδ, ἐμελλε νὰ καθίσῃ τὸ τέταρτον, ἵνα τελειωθῇ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ περιφήμου ζωγράφου Μιλλαῖς, ὅστις εἶχε πρότερον εἰκονογραφήσῃ τοὺς δύο πολιτικοὺς ἀντιπάλους του Βράιτ καὶ Γλάδστονα. Τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ νοσήματός του διήγαγε διορθῶν οὓς ἀπήγγειλε λόγους ἐν τῇ Ἄνω Βουλῇ, καὶ ἰδίως τὴν πρὶς τὴν βασιλίαν συλλυπητήριον προσλαλιάν ἐπὶ τῇ δολοφονίᾳ τοῦ Τσάρου. Πολλάκις παρετήρησε τοῖς παρεστώσι· «δὲν ἐπιθυμῶ νὰ νομισῶσιν οἱ μεταγενέστεροι, ὅτι δὲν ἐπίσταμαι νὰ ὀρθογραφήσω». Ἐρωτώμενος ὑπὸ τοῦ στενοῦ φίλου του, λόρδου Βάρρικτων, ποῦ ἐγεννήθη, ἀπεκρίνατο· «ἐν Ἀδέλφῃ, παρὰ τὴν δυτικὴν τοῦ Λονδίνου ἄκραν, καὶ δὴ ἐντὸς βιβλιοθήκης. Ὁ πατήρ μου δὲν ἦτο πλούσιος, ὅτε ἐνυμφεύθη. Ἐν Ἀδέλφῃ